

Елисавета Багряна

Кладенецът

Сърце на малкия оазис мой зелен
е кладенецът ми, притулен в двора
сред три брези
и два близнака бора.
В декември той е топъл,
в юли е студен,
обгърнат и от утрината бяла,
и от стаената вечерна сянка.
На дъното,
сред каменната рамка,
водата му е къгло огледало.

Отворя ли по пладне
тежкия капак,
там слънцето се спусне от зенита
и птичка по небето му прелитне,
и цвят поръси буйния южняк.
Отворя ли го нощем,
мине пътник облак,
отрони се звезда-сълза невинна,
луната хвърли диска си платинен
и светва пълна
дълбината обла.

О моят кладенец
дълбок
и чист,
и жив.

И неговата тишина е пълна
с човешки стъпки,
с плач и смях погълнат,
с любими гласове
и с детски вик щастлив.
Загубила ли се,
свеждам се над него,
в дълбочината своя лик подирила –
и винаги отново се намирам –
и в зимен мраз,
и в непосилна жега...

Но знаеш ли
как трудно се копае
през пластовете камък
и втвърдена глина?
Дорде до жилка изворна се стигна,
вън вдигна се грамадна
от пръстта купа.

Поспираха се,
чудеха се хора
и питаха ме близки,
и питаха ме чужди:
– А за какво и кладенец е нужен,
щом имате водопровод във двора?

Отвърщах сякаш имах някаква вина:
– За да си спомням
кладенеца в Сливен
и първите си пориви щастливи,
и тласъка на първара вълна...

– Поезия? – усмихваха се иронично.

Ала изсмука суша
лятос езерата
и на чешми и кранове гърлата –
и в кладенеца
хора занадничаха,
зачерпаха
от бистрата вода.

А после зимата дойде сурова.
Сковаха се
и спугаха
тръби оловни,
но кладенеца
мраз не завладя.

Издишваше той под капака
топла пара –
на дъното
водата беше жива

като онази –
в кладенеца в Сливен, –
с която пих
и първата си вяра.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: <http://www.cs.columbia.edu/~radev/faq/poetry/poetry-server.cgi?bage202.poe>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12010>]